

F. t. Navnelov

hjemlandets navnelovgivning kun opstår, hvis ansøgeren i hjemlandet har fået et andet navn, dels hensynet til at undgå, at de danske myndigheder i hver enkelt sag skal tage stilling til indholdet af fremmed ret.

Ansøgeren skal godtgøre at have taget det pågældende navn. Det vil normalt være tilfældet med en bekræftet udskrift af landets officielle personregister, et navnebevis eller lignende. Der kan desuden stilles krav om legalisering af udenlandske dokumenter, svarende til de krav, der stilles til andre dokumenter, såsom adoptionspapirer, skilsmisseattester og faderskabspapirer m.v.

I tvivlstilfælde må den danske myndighed ved henvendelse til landets myndigheder søge at få afklaret, om et indsendt dokument ifølge lovgivningen i det pågældende land er udtryk for, at ansøgeren har skiftet navn.

Efter *stk. 2* kan ministeren for familie- og forbrugeranliggender fastsætte nærmere regler om betingelserne for at erhverve navn i medfør af *stk. 1*. Bestemmelsen vil navnlig kunne anvendes til at fastsætte regler om dokumentation for, at en udenlandsk statsborger har taget et navn i henhold til statsborgerskabslandets lovgivning.

Til § 25

Bestemmelserne i *stk. 1* svarer i det væsentlige til § 18, stk. 1, 1. pkt., i den gældende navnelov.

I medfør af *stk. 2* kan ministeren for familie- og forbrugeranliggender fastsætte regler til opfyldelse af de i *stk. 1* nævnte overenskomster.

Efter *stk. 3* kan ministeren for familie- og forbrugeranliggender fastsætte regler om forholdet mellem danske og andre nordiske landes regler om personnavne. Bestemmelsen svarer i til den § 18, stk. 2, i den gældende navnelov. Ministeren for familie- og forbrugeranliggender kan således i forhold mellem de nordiske lande – ud over at indgå overenskomst, jf. *stk. 1* – administrativt fastsætte regler af international privatretlig karakter. Det skyldes, at der mellem de nordiske lande er en tradition for, at man i stedet for at indgå traktater gennemfører ensartede regler enten ved lov eller administrativt fastsatte regler.

Som noget nyt kan ministeren for familie- og forbrugeranliggender i medfør af *stk. 3, 2. pkt.*, efter forhandling med Færøernes Landsstyre fastsætte regler om forholdet mellem danske og færøske navne-regler. Baggrunden herfor er, at Færøerne fra 1. januar 1992 har overtaget navneområdet som særanliggende.

Til § 26

Bestemmelsen i *stk. 1* svarer til § 16, stk. 1, i den gældende navnelov, som var en videreførelse af § 17, stk. 1, i lov nr. 140 af 17. maj 1961 om personnavne. Bestemmelsen i *stk. 2* svarer til § 16, stk. 3 i den gældende navnelov.

Det følger af bestemmelsen, at den, der uberettiget anvender et navn, straffes med bøde. Indledning af straffesag er betinget af, at en forurettet begærer politiet herom, eller at almene hensyn kræver det. Ved 1961-loven blev det præciseret, at straffebestemmelsen, som svarer til den foreslåede, omfatter enhver uberettiget navnebrug, dvs. f.eks. både anvendelse af et navn som efternavn, mellemnavn, kunsternavn eller lignende, jf. Folketingstidende 1960-61 (2. samling), Tillæg A, sp. 379-380. Anvendelse og fortolkningen af bestemmelsen vil som hidtil være et domstolsanliggende.

Til § 27

Bestemmelsen, der giver mulighed for ved dom at få kendt en andens brug af et navn uberettiget, svarer til § 16, stk. 2, i den gældende navnelov, som var en videreførelse af § 17, stk. 2, i lov nr. 140 af 17. maj 1961 om personnavne.

Om uberettiget navnebrug, se bemærkningerne til § 26. Anvendelse og fortolkning af bestemmelsen vil som hidtil være et domstolsanliggende.

Til § 28

Efter bestemmelsen ophæves den hidtidige navnelov.

Om overgangsreglerne i den forbindelse henvises til § 30, stk. 2-5.

Til § 29

Bestemmelsen i § 5, stk. 8, i lov om det centrale personregister foreslås ophævet. Efter denne bestemmelse kan indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte regler om registrering af adresseringsmellempnavn umiddelbart foran personens efternavn. Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 842 af 13. oktober 2003 § 5.

Forslaget er en følge af forslaget § 11, stk. 1, nr. 7, om mellemnavne, hvorefter det bliver muligt som mellemnavn at tage et navn, som i dag kun kan tages som adresseringsmellempnavn. Herom henvises til bemærkningerne til forslaget til § 11, stk. 1, nr. 7.

Der vil herefter ikke være behov for de særlige regler om adresseringsmellempnavne, hvorfor bestemmelsen foreslås ophævet.